

No 111.

Af herr E. G. Åkerlind, om skrifvelse till Konungen angående uppbördspensionen för indrifning af resterande kommunalutskylder.

Fælles udkundesignedantet af den 10. mai 1890

Enligt uppördsreglementet af den 10 maj 1895 tillkommer det den, som indrifver resterande kronoutskylder, att af den skattskyldige jämväl upphära ett indrifningsarfvode af tre procent, hvilket arfvode oafkortadt tillgodoföres den, som verkställer indrifningen.

Emot detta stadgande torde icke vara något att anmärka. Men i fråga om arfvode för indrifvande af resterande kommunalutskylder på landet förhåller det sig helt annorlunda. Enligt därom gällande författningsar äger kronofogden att såsom uppbördssprovision för oguldnas kommunalutskylders indrifvande jämväl uttaga hos den restskyldige tre procent af det resterande beloppet, hvaraf hälften tillfaller fjärdingsmannen, om denne verkställer indrifningen.

I de fall däremot, då kronofogden anmodar annan person än fjärdingsmannen att verkställa denna indrifning, finnes ingen lagbestämmelse rörande indrifningsarfvodets fördelning.

Enligt Kungl. Maj:ts utslag i dylika fall har den meningen gjort sig gällande i rikets högsta domstol, att sagda arfvode skall oafkortadt utgå till den, som indrifningen verkställer.

Häraf framgår, att nu gällande förfatningar i fråga om arfvodet för sagda indrifning icke äro fullt tydliga och bestämda. Anmodas fjärdingsmannen att verkställa indrifningen, så är han förpliktigad att till kronofogden afstå hälften af arfvodet. Se kungl. instruktionen den 29 september 1899 för fjärdingsmän. Men anmodas annan person, såsom länsman-

nen med Kungl. Maj:ts befallningshafvandes tillstånd, så förefinnes ingen bestämd författning, huru med indrifningsarfvodets fördelning skall förfaras.

Det börjar bli allt mer och mer allmänt, att fjärdingsmännen anmodas att verkställa denna indrifning. Den andel af arfvodet, som de hafva rätt att tillgodogöra sig, är aldeles otillräcklig såsom ersättning för deras besvärliga och tidsödande arbete, hvadan kommunerna få träda emellan och tillerkänna dem ett arfvode, som någorlunda motsvarar arbetet.

Då emellertid meningen med det åsatta bötesbeloppet torde vara den, att låta den resterande själf vidkännas omkostnaderna för indrifningens verkställande, i stället för att såsom nu är fallet hälften af beloppet skall utgå till kronofogden, hvilken dels med ringa besvär fullgör sitt åliggande i frågan, dels på goda skäl kan anses väl aflönad för sin tjänst förutom denna tilläggsprovision, och då andra här ofvan berörda oegentligheter därjämte tydlichen påkalla en förändring i hithörande lagbestämmelser, vågar jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen behagade besluta att i skrifvelse till
Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes utar-
beta och för Riksdagen framlägga förslag till sådana
förändrade bestämmelser rörande indrifning af rester-
rande kommunalutskylder, att den nu i 70 § kungl.
förordningen den 21 mars 1862 om kommunalstyrelse
på landet stadgade uppbördsprovisionen af tre procent
af det resterande beloppet tillfaller den utmätnings-
man, som indrifningen verkställer.

Stockholm den 27 januari 1903.

E. G. Åkerlind.